

Arrest

nr. 55 001 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE GRAEVE, in opvolging van advocaat M. VAN MULDER, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 13 december 2009, verklaart er zich op 14 december 2009 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 9 november 2010, op dezelfde dag verstuurd.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Dahmarde Gulzar (district Jaghuri, provincie Ghazni) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische afkomst en was een landbouwer. Op een dag kwamen Pashtoenen uit de regio naar jullie dorp. Zij wilden brandhout meenemen. Het kwam tot gevechten en de zoon van een lokale commandant van de taliban werd gedood. Hazara's uit uw dorp die door de Pashtoenen werden gevangen genomen, hebben u in ruil voor hun vrijlating onterecht

beschuldigd van de moord op de zoon van de talib. Daarom zijn de Pashtoenen naar u op zoek gegaan. U vluchtte naar de bergen waar u een vijftal dagen verbleef. Het dorpshef van Dahmarde Gulzar kon u niet beschermen tegen de Pashtoenen. Daarom besliste u Afghanistan te verlaten. U weet niet of uw vrouw en kinderen zich na uw vertrek in veiligheid konden brengen. Via Iran, Turkije, Griekenland en een u voorts onbekende reisroute bent u naar België gekomen. Op 14/12/2009 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar uw regio van herkomst waar de Pashtoenen het op uw leven hebben gemunt. Bovendien acht u de algemene situatie in Ghazni onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekers geografische kennis van de regio vanwaar hij beweert afkomstig te zijn, is zeer beperkt;
- verzoeker weet niet welk gebied "Hazarajat", het thuisland van de Hazara's, omhelst;
- verzoeker is de Afghaanse kalender niet machtig;
- verzoekers kennis van het dorp Dahmarde Gulzar is bijzonder beperkt en meermaals in strijd met de aanwezige informatie;
- verzoeker kan nauwelijks iets zeggen over de problemen tussen Pashtoenen en Hazara's;
- verzoekers politieke kennis van Jaghuri en Afghanistan is ruim onvoldoende;
- verzoeker meent dat hij Afghanistan na de presidentsverkiezingen van 2009 verlaten heeft, wat onmogelijk is, aangezien de eerste stemronde op 20/08/2009 werd gehouden en verzoekers vingerafdrukken al op 01/08/2009 in Griekenland werden genomen;
- het is niet aannemelijk dat verzoeker als herder en later als landbouwer aan de kost kwam;
- aangezien verzoekers beweerde herkomst uit Ghazni en zijn voorgehouden profiel bedrieglijk zijn, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hij in Dahmarde Gulzar zou hebben gekend;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van verzoekers werkelijke nood aan bescherming;
- aan de *taskara* kan geen waarde worden gehecht.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling en de hoedanigheid van subsidiair beschermde toe te kennen.

Wat de weigering van de "asielstatus" betreft, voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat hij analfabeet is en afgezonderd leefde en het dus niet onlogisch is dat hij niet steeds kon zeggen of een bepaalde plaats een district of een provincie is. Verzoeker wijst erop dat hij heel wat plaatsnamen kon opsommen en dat hij gedetailleerde informatie kon geven over de plaatsen waar Hazara's verblijven en over de school en de *madrassa* in zijn dorp. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor aangaf dat hij nooit kalenderdagen gebruikt heeft en wijst erop dat hij de lente-, zomer-, en herfstmaanden kon opsommen, dat hij spontaan gevechten tussen Pashtoenen en Hazara's kon noemen maar ze niet in de tijd kon plaatsen, dat hij informatie kon geven over verscheidene leiders en partijen van Hazara's en over Akbari, dat hij wel kennis heeft van de oppervlakte- en gewichtsmaten en dat bepaalde informatie over zijn beroep wel juist was, zoals de prijs van een schaap.

Wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoeker dat uit de voorgaande alinea blijkt dat hij de regio van Dahmarde Gulzar wel degelijk kent. Hij wijst erop dat inwoners van de provincie Ghazni volgens het Commissariaat-generaal in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het

recht hem verschaft (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852; RvS 2 februari 2007, nr. 167.408). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

2.3. De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat verzoeker zijn profiel en zijn herkomst uit Ghazni niet aannemelijk maakt.

De Raad erkent dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij een zeer uitgebreide aardrijkskundige en politieke kennis van Afghanistan heeft, gelet op zijn voorgehouden profiel. De Raad erkent ook dat verzoeker bepaalde informatie over zijn beweerde plaats van herkomst kan geven. De commissaris-generaal heeft echter ook terecht opgemerkt dat verzoeker van verschillende zaken niet op de hoogte is en dat verschillende van zijn verklaringen niet in overeenstemming zijn met de aanwezige informatie. Zo heeft de commissaris-generaal in zijn beslissing terecht gesteld dat *“uw kennis over het dorp Dahmarde Gulzar bijzonder beperkt [is] en meermaals in strijd met de aanwezige informatie is gebleken. Zo stelt u dat er geen elektriciteit is in het dorp (CGVS, p.5). U verklaart ook dat er geen gsm-verkeer is en dat de televisie nog niet tot in uw gebied is doorgedrongen (CGVS, p.6). De aanwezige informatie daarentegen geeft aan dat het leven in Dahmarde Gulzar de afgelopen jaren erg veranderd is: mensen hebben televisie, satelliet en andere faciliteiten. Deze verbetering van de levenskwaliteit is er niet zomaar gekomen: nog volgens de informatie heeft ongeveer 90% van de inwoners van dit dorp familie in het buitenland. Dit is een gevolg van de vervolging tijdens de tijd van de taliban. De emigratie van deze mensen resulteerde in financiële steun voor het thuisfront en een boost voor de lokale economie. Dat zovelen van uw dorp Afghanistan hebben verlaten, is u bovendien kennelijk ontgaan: u stelt dat u daar geen informatie over heeft en dat “sommigen” wel zijn verhuisd (CGVS, p.13).”* Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat elektriciteit voor een uur geen elektriciteit kan genoemd worden en dat er vaak geen olie was. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker zijn verklaringen voortdurend wijzigde. Aanvankelijk stelde hij dat er in zijn dorp geen elektriciteit was. Toen de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hem erop wees dat dit niet klopt, stelde verzoeker eerst dat er bij zijn vertrek geen elektriciteit was en vervolgens dat er elektriciteit voor een uur was (gehoorverslag, 4-5). Verder stelde de commissaris-generaal ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker als herder en later als landbouwer aan de kost kwam: *“Zo is het nagenoeg onmogelijk voor u om uit te leggen hoeveel grond u had. U stelt uiteindelijk dat het gaat om een oppervlakte van 100 keer het gehoorlokaal waar u zich bevindt. Hoeveel jerib (de gangbare oppervlaktemaat in Afghanistan) dit is, weet u niet (CGVS, p.5): u weet zelfs niet of dit zou overeenkomen met meer of minder dan één jerib. U stelt dat u graan kweekte maar de totaalopbrengst zou slechts zes of zeven ser graan (komt overeen met 42 à 50 kilogram) hebben bedragen (CGVS, p.5), wat bijzonder weinig lijkt. Bovendien meent u verkeerdelijk dat er in aqrah (volgens u een zomermaand) wordt geoogst (CGVS, p.5), terwijl aqrah overeenkomt met de maand november. Verder stelt u dat een zak van 14 ser graan (net geen honderd kilogram) ongeveer 5000 afghani kost (CGVS, p.14). Ook dit is niet waarschijnlijk. De gemiddelde graanprijs per kilogram schommelde in 2009 overal in Afghanistan rond de 20 afghani. Tot slot schat u, naar eigen zeggen een voormalig schapenherder, de duur van de dracht van een schaap verkeerd in. Die duurt geen drie of vier maanden, zoals u beweert (CGVS, p.14), maar vijf maanden zoals elke herder wel zal weten. Uw ongeletterdheid biedt geen excuus voor uw gebrekkige kennis. Bovendien vertelt u dat u een radiotoestel had, een belangrijke bron voor informatie in Afghanistan. Dat u echter maar één radiozender kent (Azadi, CGVS, p.13), toont onmiddellijk weer aan dat uw verklaringen bedrieglijk zijn.”* Verzoeker stelt dat hij wel kennis heeft van de oppervlakte- en gewichtsmaten, maar maakt dit gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk. Het argument dat verzoeker wel de prijs van een schaap kende, weegt evenmin op tegen bovenstaande vaststellingen. De Raad wijst erop dat het hier gaat om zaken uit het dagelijkse leven waarvan verwacht mag worden dat verzoeker er juist op kan antwoorden, ongeacht zijn profiel. Gelet op deze vaststellingen en de overige vaststellingen in de bestreden beslissing is de Raad van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is van het dorp Dahmarde Gulzar.

Aangezien verzoekers asielrelaas zich in het dorp Dahmarde Gulzar afspeelt, maakt hij bijgevolg ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Ghazni, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Het aantonen van de laatste

verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker gelet op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, afkomstig zou zijn uit een streek waar geen risico aanwezig is. Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Ghazni zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER